

Vindeygir, hurðar og listar

Gott og billigt arbeiði.

Hugo Øster's Maskinsníðkari,
Tlf. 216. Tórshavn. Tlf. 216.

væsen, da som bekendt Forbud avler Smuglere. Det er derfor et Spørgsmaal, om Indtægterne ved et Forbud vil overstige de Udgifter, som følger med Forbudet — eller i Følge deraf. Forbud er og har været praktiseret. U. S. A. har saaledes Forbud, hvilket dog ikke er en Frugt af en Folkeafstemning; men derimod fremkommet ved en Begeringslov. Om U. S. A. har opnaaet nogen særlig kulturel Højnelse med Forbudet som direkte Aarsag, er meget tvivlsomt. Det der har gjort U. S. A. til det, det er i Dag, er ikke Forbudet, men derimod Landets merchantile Beliggenhed og Erhvervsforhold; ejheller har Udelukkelsen af Spiritus bragt U. S. A. nogen moralske Frugter. U. S. A. er Uomoralitetens Land fremfor noget andet.

I 1909 blev Forbudsloven vedtaget af Islands Alting, efter først at have været godkendt ved en Folkeafstemning. Danske Spiritushandlere og Fabrikanter reagerede, hvilket er let forståeligt.

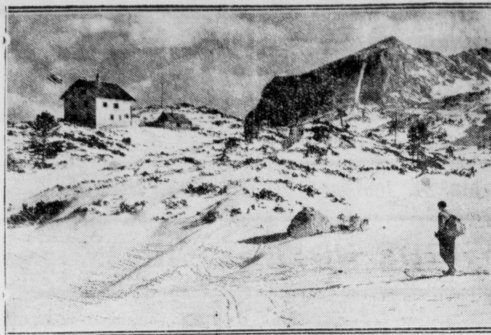
Betrager vi Islands Erhvervsforhold, ser vi, at det islandske Samfund for en stor Del er baseret paa Fiskeeksport til de katolske Middelhavslande, der som bekendt er vinproducerende og eksporterende Lande. Ved Forbudslovens Vedtagelse udelukkede Island denne Vare, der i første Instans ramte de danske Spritleverandører, dernæst selve Vinproducenterne, da Vin som Eksportvare betød uendelig meget. Dog det mest sensationelle er vel det, at de, der begyndte Feltoget mod det islandske Forbud, var danske og islandske Alkoholkapitalister, der forhandlede privat med Spanien, hvilket resulterede i, at Spanien truede med Boycotting af islandske Varer. Følgen blev som bekendt den, at Island forpligtede sig til at aftage et vist Kvantum spansk Vin, hvorved Forbudet bortfaldt til en vis Grad i 1922, endskønt det havde Flertal blandt Befolkningen.

Til Orientering er det ikke ved Siden af at bemærke, at det islandske Socialdemokrati har Forbud som Programpunkt.

Ovenfor anførte sammentrængte Fremstilling er værd at lægge Mærke til for Færøernes Vedkommende, med Hensyn til Færøerne som Fiskeeksporterende Land. Man kan ogsaa forstaa, hvilken Modstand et ev. Forbud paa Færøerne vilde faa fra visse Kredse i Danmark og fra dem her paa Øerne, der har tænkt paa at indføre Spiritushandel her. Dog, saadant noget maa ikke være til Hinder for, at Alkoholforbruget bekæmpes, men blot tages med i Betragtning. Under de nuværende Samfundsforhold er en effektiv Udelukkelse af Spiritus umulig ved Hjælp af Forbud, det kan kun ske ved at oplyse det enkelte Individ om Alkoholens skadelige Følger og Indflydelse; men dette er ikke ensbetydende med, at Maalet til Alkoholens Udryddelse er naaet.

Da Spiritusforbudene bekæmpes ad internationale Veje, maa selvfølgelig Forbudstanken føres ad internationale Veje; men dette sker kun ved Verdenssamfundets Socialisering. Kun gennem Oplysning, der som et Hele arbejder med den socialistiske

VINTERBREV FRA OSLO

Fra Vintersportens Hjerter i Mellemeuropa.

Oslo, februar 1931.

Sne, sne, stadig mere sne. Nu har det snedd nesten uophørlig siden jul. Her i byen hvor vårt fortreffelige renvasjonsvesen besøger sneen kjørt vekk, er det ikke så farlig, selv om det nok koster byen noen hundre tusen kroner. Men opover landet, inne i skogene, der legger de veldige snemengder sig kvelende over alt. Veiene snør igjen og sneplogene som forsøker å holde dem farbare lager flere meter høie snekanter. Det hendte forleden at en rutebil møtte noen skiløpere på en slik vei. Bilen måtte stoppe mens skiløperne klatret over taket på den. Snekanterne langs veien var så høie at de kunde ikke komme utenom. Andre steder kommer hverken biler eller hester frem og bygdene blir liggende avstengt fra omverdenen. Endog jernbanetog har snedd ned. Et par meter sne på flat mark er almindelig.

Denne svære snemengde legger store hindringer i veien for skogarbeidet. Hverken hugst eller kjøring blir mulig under slike forhold. Og så dårlige som det er med økonomien i skogbygdene fra før, er det en temmelig alvorlig affære.

* * *

Men skiløperne er begeistret. Ski er Norges nasjonale idrett. Ikke minst i Oslo er den almindelig. Men så finnes der neppe noen annen by i verden med et så herlig terreng like i nærheten. Nord for byen ligger store vidder med fjell og skog og vann — Nordmarka.

Norge og Storbritannien er Exportører til de Vinproducerende Middelhavslande, der eksporterer Vin til ovenfor anførte Lande. Der findes altsaa en Vekselsvirkning Sted, idet Færøerne, Island, Norge o. a. paa den ene Side ikke kan undvære f. Eks. Spanien, Portugal, Italien paa den anden. — Modstandere af et ev. Forbud vil hævde dets Berettigelse — og omvendt. Under de nuværende Samfundsforhold er en effektiv Udelukkelse af Spiritus umulig ved Hjælp af Forbud, det kan kun ske ved at oplyse det enkelte Individ om Alkoholens skadelige Følger og Indflydelse; men dette er ikke ensbetydende med, at Maalet til Alkoholens Udryddelse er naaet.

Da Spiritusforbudene bekæmpes ad internationale Veje, maa selvfølgelig Forbudstanken føres ad internationale Veje; men dette sker kun ved Verdenssamfundets Socialisering. Kun gennem Oplysning, der som et Hele arbejder med den socialistiske

I de deler av Nordmarka som grenser mot byen vrirmer det hver søndag med skiløpere. Et folk — i all fall en hel bys befolkning — på ski. Alle aldre er representert, fra 5—6 åringer og til besteforeldre, men selvfølgelig er det ungdommen som dominerer. En sund og kjekk ungdom som henter sig fornyede krefter efter ukens mas og slit. Det er idrettens idé virkeliggjort.

Fra tidlig søndag morgen er der ko ved alle befordringsmidler ut av byen. Det gjelder om å komme avgårde så tidlig som mulig og lengst mulig unda den verste tråkken. Da kan en undertiden opleve det vidunder å komme op fra en by med tåke og mørke til det mest strålende solskinn i skogen, hvor træerne står som slivnede, ihjelfrosne troll, lutende under snemengden. Og søker en bort fra skogens altfarveier finner en ensomhetens, stillhetens og skjønnhetens lykkeland.

Men også konkurranseidretten trives. Den første mars holdes det internasjonalt berømte Holmenkolløpene ved Oslo. Det danner likesom høidepunktet i vinterens sportsbegivenheter. I år vil det dessuten by på den sensasjon at der vil delta to unge damene i hopprennet. Selv om damene nok i almindelighet er ivrige og flinke turloperer, har de aldrig tidligere konkurrert i hopprenn. Men disse to må ha gode chansen, den ene av dem hoppet forleden 49 meter, den annen som bare er 14 år, klatre 40.

Og sneen faller stadig —.

-rte.

Stat for Øje, kan et effektivt Forbud opnaas.

Saa længe som Privatkapitalismen er den herskende Faktor i de forskellige Landes Industri, er det en komplet Umulighed at isolere et enkelt Land med Forbud. Dog skal man være varsom med at fordømme et Forbud, og det lader sig ikke fordømme, set paa Baggrund af alle de odelæggende Virkninger, Alkoholen forer med sig; man kan selvfølgelig prøve sig frem ved at gaa Forbudsvejen gennem en ev. Folkeafstemning, viser det sig, at Vejen ikke er farbar, ændrer man blot Kampmetoden.

Det er en smule kedeligt, at Forbudsagitatorerne ikke tager Erhvervslivet i andre Lande i Betragtning, dog den største Mangel findes i, at der aldrig henvises til den socialistiske Fremtidsstat.

Det her af mig fremførte er ikke at forstaa som det komplette uholdbare i et ev. Forbud, men til Orientering og Vej-

ledning for dem, der ønsker at trænge til Bunds i Spørgsmaalet; Forbud eller ikke Forbud. Der-til kommer, at man i ovenforstaaende kan finde en Forklaring til alle de Vanskeligheder, der kan komme at gøre sig gældende for dem, der ønsker at isolere vore Øer for Alkoholens dræbende Gift, hvis Udryddelse maa være Maalet for den organiserede Fisker.

Hans Havstrem.

General Staff er ekki deyður.

Táíð russiski-japanski bardagin var fyrri eini mannsævu síðani, skal eg siga tykkum, hevíð «Tingakr» ein sera klókan skrifarakarl, sum nevndi seg general Staff. Hann stóð ekki bert við staffulið og staffaði, nei, hann staffaði blaðgreinir um hokus-pokus, «Ej blot til Lyste, stúnatosa» og m. a.

Men so einaførð kvarv hann. Og forvitin fólk vildu hava vita, hvat ið var vordíð av honum. So einaførð skrivaði «Lurtia», ið einisi var skrifarakarlur hjá «Krossia», at vinmaður teirra general Staff var komin illani av døgum. Tað segðist at hann var druknaður í einari landtunnu, sum hann hevði fingið í jólagávu.

Sjálvandi trú eingin hesari lygnini hóast general Staff í langa tíð læst at vera bæði deyður og dulur. Fólk flest hildu, at hann hevði drukkið so nógv av tí sterka slagnum, at hann hevði fingið «dilluna» og var settur í varðhald sum «farlig for den offentlige Sikkerheds».

Men táíð vit so fingið brennivinsforboðið, í 1908, kom hann aftur aftur, men sást sjáldan á degi. Ein kund, táíð postskipini lógu á Hávnini, sigja hann smoyggja sær, heldur loyniliga í ein bát, út á skipini, at spyrja tíðindi sjálvandi, sjálvandi — og koma iland aftur við eini bjørn ella tveim, akkurát sum blíðskapurin var umborð og tíðin loyvi. «Tað vóru ekki øll ið víttu av at general Staff var afturkomin, tí hann taldi ekki dagsskínið.

So kom «gullasch-tíðin», táíð sprit-tunnunar róku. Tá ferðast general Staff í bil til tey bestu rekplássini, at leska sær á lekaspríttið. Tað segðist, at hann í fyrstani rordi spríttið út í ol, men sum hann kom í vana við tað, skuldi hann drekka tað bert, tí tá var tað nógv treystari, sá lungur á; ja, tað var sum turr gæs, so treyst. Glómurnar vóru ógvulgar á honum, táíð hann «bakk-klývar» som stopi-

andi omaneftir áarvarvegnum. Men nakar offentligur maður blev general Staff ekki aflán á «Krossurine» segði hann at vera druknaður í landtunnu.

Men nú sá eg seinasta «Kross», og tað er akkurát sum at hoyra kvasu brennivinsrodd general Staffs, táíð ein lesur, tað ið «Krossurine» skrivir vegna eini málvillu hjá «Streymia», vinmanni mínum. Um ekki «Krossurine» hevði droymt um landtunnu fyrri eini mannsævu síðani, so hevði hann ekki fingið so illi í búkin av at hoyra «dase gíðið. Tað má vera sjálvur general Staff, ið nú aftur er farið at skriva; men er tað hann, so er hann nú kominn sturrdokke, so mikið er vist; tí hann lespar tað kolbláa danskt: «Tal dansk, din tyske Hund!» Já, hetta er general Staff, sum er afturkomin, tað ívast eingin í.

L | S.

Tandlæge KAABER

praktiserer foreløbig i Trangis-vaag, derefter i Vaag og atter i Thorshavn.

En færøsk Strid om Jord.

Kongsbønde Paturssøns Kamp mod to Fæstere.

I danske Blade skrives:

Østre Landsret beskæftigede sig forleden med en Sag, hvori to Færingere, Joensen og Frederiksen, ved deres Hjemmes Ret har faaet Staten domt til at yde dem 500 Kroner i Erstatning, fordi de ikke ved Udskifte har faaet den Jord, som de skulde bygge paa.

Den afsagte Dom er appelleret til Landsretten, og her mødte Landsretssagfører *Srøne* paa Ministeriets Vegne, medens Overretssagfører *Pio* mødte for de to Færingere og krævede Erstatningen sat op til 10,000 Kroner.

Under Sagen spiller Landsformandsmand, Kongsbønde *Patursson* en fremtrædende Rolle, selv om han ikke gav Mode under Proceduren.

Om Sagens Forhistorie oplyses det, at Sysselmandsgaarden i Strøme Syssel blev «fæstet» i 1913. Paa dette Tidspunkt var der Planer fremme om at udstykke Jorderne til Husmandslodder; men dette blev i 1920 ændret til, at der kun skulde oprettes 4 Fæstere, hvoraf de to tilfaldt Joensen og en Mand, der hedder Davidsen. Kongsbønde *Patursson* var den Gang Ansøger, men han fik intet Fæste.

Senere blev de samme Fæstertildelt Joensen og Frederiksen, men de fik i 1925 Besked om, at de skulde bosætte sig i Kirkebo, hvis de vilde beholde Fæstet.

Saa kom man til 1926. Da klager de to Fæstere over, at de ikke kan bygge, da deres Bygmester har meddelt dem, at Kongsbønde *Paturssøns* Son har været hos ham og fortalt, at Transport af Byggematerialer vil blive forhindret.

Politimesteren svarede imidlertid, at de blot kunde kræve Beskyttelse.

Patursson griber ind.

Men nu optraadte Kongsbønde *Patursson* direkte paa Arenaen, idet han tilsendte de to Fæstere et Brev, hvori han skriver:

«Som I selv ved, og som jeg har sagt jer saa mange Gange, saa overlader jeg ikke min gamle forfædrene Jord til nogen anden end mine to yngre Søner, som har opdyrket Jorden fra de kunde krybe, og som er nærmest til den i alle Henseender. Naar I tænker jer om, saa maa I kunne indse, at en saadan Uretfærdighed som at tage denne gamle Kirkebojord fra mig og min Slægt, det vil jeg ikke finde mig i.

Jeg raader jer til at slaa al Bosættelse i Kirkebo eller ude paa Bø af Tankerne. For jeg har Loven og Retten paa min Side. Det er sorgeligt, at Øvrigheden har ladet det komme saa langt med jer, som Tilfældet er; men jeg har altid givet jer ren Besked, at herfra vinder I ingen Ting, hvor haard saa end Krigen bliver.

Jeg kender jer ikke, saa til jer selv har jeg intet ondt at sige; men I maa vel kunne indse, at ligesom I vilde kæmpe for jeres Børn, for at de kunde